

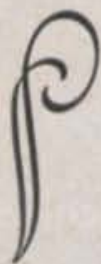

Juventut

Catalana

30 cts.

La llum
del dia
a la mà

SUPREMA

Pelai, 56

BARCELONA

JOVENTUT CATALANA

≈ REVISTA ≈

ADMET PREFERENTMENT LA COL·LABORACIÓ NOVENÇANA DE CATALUNYA

S U M A R I

Portada, per *Maria Lluïsa Asquerino*.
 Déu en La Clotada, per *J. M. Folch i Torres*.
 Les elegàncies femenines, per *Maria Sala*.
 Preguntes i respostes.
 La dona i la llar, per *Núria Català*.
 Les nostres joves actrius. *Pepeta Fornés*.
 La flor del Vallès, per *Ventura Massip*.
 Com una campana, per *Lluís Vanubach*.
 Pàgines rurals.
 El cor m'ho deia, per *J. Agorreta*.
 La setmana esportiva.
 Galeria de compositors catalans. *J. Blanch Reynalt*.
 Engruna. Sardana per a piano, per *J. Blanch Reynalt*.
 La nostra dansa a la Vall de Bellera (Pallars), per *R. V. Simorra*.
 La sardana dansa nostra, per *J. Ens*.
 A l'entorn de «La flauta màgica», l'obra mestre de Mozart,
 per *F. T.*
 Notes gràfiques estrangeres.
 La fotografia artística.
 T. S. F. Perfeccionaments de la radio. Fantasies o realitats de
 la radio.
 El meravellós problema de la Sintonia, per *Agustí Riu*.
 Cercar una agulla en un paller, per *Ramón Rierola*.
 Radio noves de tot arreu.
 Segona llista dels que han tramès el butlletí.

ANY SEGON: NÚMERO 15: BARCELONA 12 DE FEBRER DE 1925

REDACCIÓ I OFICINES: Consell de Cent, 261, principal, segona

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Barcelona, un mes. . . 1'10 Ptes.

Províncies, un any. . . 13'50 »

» sis mesos. . . 7'— »

(Pagament a la bestreta)

Deu en la clotada

(Acabament)

— Doncs està mal de debó! — féu en Jacas.
— Conten que no passarà de dos dies.
— Tronxo! — exclamà aquell. I tots els demés, amb la cara emmurriada es quedaren silenciosos, ensopits com acofats pel pes d'una gran desgràcia.

Aquells homes que més d'un cop havien tremolat a l'esclat d'un cop de puny d'aquells que en Jan plantava a la taula, sentien ara dintre seu una llei de desconhort estrany, com una fredor de solitud, de desamparament, de feblesa d'esperit, com la que deu sentir el soldat que queda sol en mig de la lluita, enfront de l'enemic i al descobert.

En Sidro fou el primer de parlar.

— I si hi anéssim? — digué

Tots ronsegaren indecisos.

— I el capellà...? — va fer en Jacas.

— El capellà... el capellà és en Lluís. Jo l'he tingut a coll a centes de vegades.

— Si anem a mirar això, — replicà en Jordi, — em recordo dels milers de cops que ha jugat de criatura a casa amb el marrec meu que va morir... Li agradaven els polls a n'en Lluís, i jo gairebé sempre en tenia posada.

— Doncs, au, anem-hi i aquests que entrin al davant.

— No, no; tots junts!

S'hi trobaren que no se n'adonaren.

Tots, al ser-hi, se sentiren posseïts d'un temor i d'un respecte estrany, que ni gosaven a badar boca.

Talment, Mossèn Lluís era tot home. D'esquillentes com l'havien vist aquells murrissols,

no s'afigurava bé la tossa d'aquell xicotarro ni la seva alcària, ni el seu posat de bon mosso.

I lo bo era que d'aquell cos replè i fornit i d'aquell coll de brau en sortia una veu dolça, sense ésser feble, agradosa i plena de franquesa, que feia perdre la por al més màndria...

— Sí, sí, Lluís... vull dir, Mossèn Lluís; avui ens quedem aquest i jo a veïllar. Demà que es quedin en Jacas i en Pau... Pas caldrà que tu... que vos... que vostè s'hi quedi, amb lo cansat que deu anar d'aquests dies...

En Pau volgué ésser dels de la primera nit, i es quedà amb en Sidro.

Qui l'havia vist a n'el pobre Jan, i el veïa ara! Tenia sols pell i os. La barbeta llarga i els llavis tirant a negre, que semblava més de l'altre món que d'aquest.

Certament que feia pena de veure'l al pobre Jan...

Així, aquells homes s'anaren partint les nits, fins que una, al punt d'haver-se sentit les dotze hores, en Jan se trontollà en el llit.

— Què vols Jan? — li féu en Sidro.

— Qui ets tu? — preguntà el malalt.

— Sóc jo... som aquest i jo...

El malalt provà de mirar-se'ls, però la seva mirada tèrbola es perdé en les ombres del quarto.

Al cap de bella estona, el malalt es remogué de nou.

— I doncs, l'heu vist? — mormorà amb veu feble i trencada.

— A qui vols dir? — va fer en Sidro mirant-se esverat a son company.

— A Ell! A Déu...!

En Sidro sentí córrer una gelor per totes les venes que el féu estremir.

— Bé, calla i reposa...

— L'he vist, jo l'he vist, — anava mormorant el malalt. I ho repetia amb una insistència esglaiadora, com endevinant que no se'l creien i pensant alhora que per a fer-los-hi creure el que deia, li caldria pegar cop de puny al damunt de la taula i fer botar els gots i la tassa, com feia en la taverna per a fer-los creients de lo que ell deia.

Els dos companys es sentiren posseïts d'una por inexplicable... Si seria càstig de Déu!

El malalt volia parlar més : obrí els llavis... emperò no n'eixí res. Després clucà sos ulls entelats i vidriosos i deixà caure de nou acofat son cap en el coixí...

Quina nit aquella! Les hores que llargues, i el fred que viu i enllagastat en els ossos!

.....

Era ja ben entrada la matinada quan en Jan es remogué de nou.

Somiquejà breument i tornà a quedar immòbil.

En Sidro que era entès en coses de malalts, s'espavordí del posat d'en Jan.

S'hi atansà poc a poc i sentí com el seu res-

pir se feia costós, com si arrossegues un rogall profund...

La Cisca entrà en aquell instant. Es guaità al malalt i esdevingué la pobra, groga i esfereïda.

— Nois, que en Jan se'ns mor! — exclamà atribulada.

Mossèn Lluís aparegué a la porta del quarto.

— Lluís! Guaita... mira-te'l! — cridà la pobra Cisca desolada, llençant-se en braços del seu fill.

Aquest s'atansà a n'el llit.

— Pare! — cridà.

En Jan obrí els ulls somorts.

— L'heu vist? — preguntà amb un rogall amb prou feines comprensible.

I altre cop la seva mirada brillejà per un instant.

— No em creieu? — tornà el malalt amb veu de l'altre món.

Sense que Mossèn Lluís ho pogués evitar, en Jan es descotxà sobtadament; alçà el puny clos com si taula tingués al davant per a descarregar-lo, i el braç caigué al llarg del seu cos, las, sense força, per a quedar immòbil per a sempre més...

JOSEP M. FOLCH I TORRES

Pròximament inaugurarem

les seccions :

QUINZENA CINEMATOGRÀFICA

i

D' A U T O M O B I L I S M E

que pressentim cridaran força l'atenció

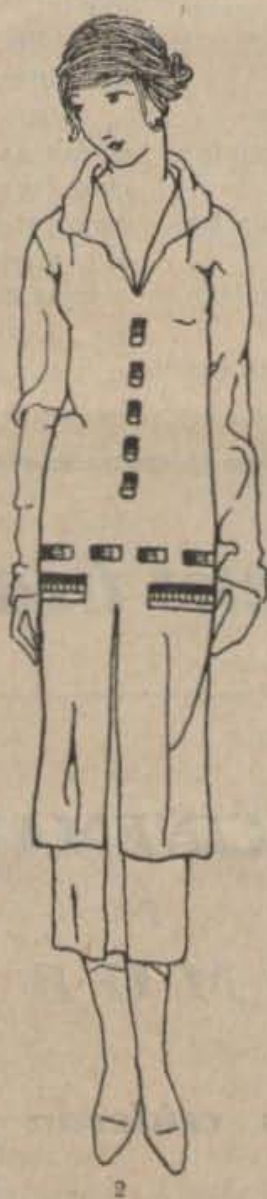
LES ELEGÀNCIES

(Secció a càrrec de la

La silueta femenina continua essent lo més estilitzada possible. Això, si bé reporta un cert aire juvenívol a les dames que de joves no en tenen res, en canvi dona apariència de més *agées* a les damisel·les. En els abrics tendeix

a masculinitzar més la línia dreta, creuant-los davant i cordant-los amb quatre o sis botons, alguns servats de dalt a baix; les mànegues sastre. Es confeccionen amb otoman, *kasha*, crespó marroquí de llana, *duvetine*, *cheviote* i llanes a quadros. Es forren amb pell o amb llana a ratlles si la roba de l'exterior és llisa. Sota els abrics acostuma a dur-s'hi *blouse* de crespó blanc, més llarga que les que s'han portat fins ara, i faldilles de la mateixa roba de l'abric.

Una de les creacions més encertades, es la llarga *blouse* formant un dibuix a quadrets, la qual ofereix un bonic contrast amb la faldilla, si aquesta no té el més petit dibuix, és curta i lo mes estreta possible. Si es vol atenuar la incomoditat que pot oferir l'estretor de la faldilla pot fer-se amb plecs dissimulats, ja siguin dos al davant o un al mig del darrera.

1. Jovenívol abric de *popladrap* beige amb els botons de to més fosc. El complementa faixa i coll de blonda brodada en colors.
2. Model Jean Pafou. És aqueix pràctic vestit de *kasha* groga amb incrustacions de *kasha* vermella, negra i blanca.

FEMENINES

senyoreta Na Maria Sala)

Per vestit de carrer domina l'estil esportiu, constituint-lo jaqueta curta damunt faldilla plissada; en lloc d'ésser una i altra del mateix material, pot fer-se la jaqueta de jersei de llana i la faldilla de crespó. Per a la tarda, especialment, esdevé impropï aital trajo, essent indicats els de seda en formes més estudiades.

El calçat del mateix color del vestit revela bon gust acompanyant el trajo de dia, però, és millor que sia d'un tò neutre encara que sia llam-pant el del vestit. En canvi per a trajo de *soirée* el calçat esdevé una petita obra mes-tra, composta de materials rics, tissús d'or d'argent, se-da decorada a mà, i amb in-crustacions de pedres fines, ivori o nacre en els talons; en fi, un davassall de riquesa que mantes vegades sacrifica el bon gust.

Armonitzen amb els trajos de nit les mitges de color de carn que fins ara es duïen de dia, i per aquesta ocasió s'adop-taran les de tons mes pujats.

Seguint aqueixos inofen-sius preceptes, les nostres lle-gidores vestiran a la dernière.

3. Abric en *kasha* groga que s'ornamenta amb bialxos de crespó de Xina blaus i negres.
4. Vestit que l'abric adjunt acompanya. És en *kasha* groga igualment, i els bialxos blaus que van aplicats en els costats terminen dessota les butxaques.

PREGUNTES I RESPOSTES

En aquesta secció publicarem totes aquelles preguntes que ens vénen dels nostres cars llegidors, ja siguin de caràcter històric, literari, artístic o científic, qüestions d'actualitat, modes, lectures, labors femenines etc., etc., les quals seran contestades en aquesta mateixa secció pels redactors de la Revista o pels llegidors que, espontàniament, vulgin formular la resposta

PREGUNTES

- 16.—*Adolf Raix*, formula les següents preguntes: «Quantes Ordres i Congregacions religioses existeixen a Catalunya? Quines són les de dones i quines les dels homes? Qui ha estat llur fundador?»
- 17.—Desitjaria saber les condicions que s'han de reunir per ésser soci del «Centre Excursionista de Catalunya» i del «Centre de Defensa Social», les quotes de pagament de cada entitat i els drets que tenen els socis, pregunta *Klu-Klux-Klan*.
- 18.—*C. Micavellas* demana si hi ha algun llibre que tracti de models de lletres, per a pintar bis, i el lloc on pot trobar-lo.
- 19.—Una catalana desitjaria saber la lletra de la cançó catalana que es lèu amb motiu de la mort d'En Guimerà i que té per nom «Catalunya plora».
- 20.—*Miquel Ros i Pastells* formula: He anat a veure la *Iliada* en pel·lícula, que per cert està presentada amb

força propietat. Podrien dir-me quina és la millor traducció d'Homer, per a fruir la bellesa literària plàsticament evocada a la pantalla?

- 21.—*Josep Pallars* agrairia si fos contestada la següent pregunta: Per a obsequiar una senyoreta a la qual hom vulgui palesar son interès, què trobeu aïhora més galant i menys comprometedor, llamins o bé flors?
- 22.—Sr. Director: Quines col·leccions nacionals i estrangeres coneixeu de literatura recomanable per a totes les mans, i quins autors preferiu? pregunta *Maria Dolors Farrés*.
- 23.—*Ramona Catasús i Minguell* proposa: No trobarien interessant obrir una enquesta a les planes de JOVENTUT CATALANA per a indagar quins literats catalans són els preferits per les novelles generacions?
- 24.—S'ha publicat o hi han notícies de publicar-se amb les normes de l'Institut d'Estudis Catalans, alguns dels següents diccionaris: Català-Francès, Francès-Català, Català-Anglès, Anglès-Català? pregunta *Enric Amo*.

La dona i la llar

Gairebé en totes les llars de Catalunya s'esperava la visita dels Reis d'Orient; i Ells sempre bondadosos, sempre esplèndids, sempre oportuns, han passat vessant els seus tresors en balcons i finestres.

Pocs Reis reuneixen tantes qualitats com els simpàtics Reis d'Orient. Són constants. Cada any en una mateixa diada ens vénen a visitar. Són pacients. Llegeixen tota la correspondència que reben—que no és poca—i procuren complaure a tothom. És clar que de vegades no porten tot el que se'ls demana, però com que són molt vells, i per tant tenen més experiència que nosaltres, saben que allò no ens convé... i per això no ens ho porten.

Jo sols els trobo un defecte, i és que són un xic tataners. Saben sempre qui ha fet o ha deixat de fer bondat durant l'any. Saben que aquell nen fa rareses per un tres no res. Què aquella nena no vol anar a Col·legi, i plora quan és l'hora de llevar-se. Tot, tot ho saben, i naturalment per a saber-ho tot han de tafanejar una mica. La curiositat llur ens fa una mica de por a tots plegats, perquè ja és sabut que els Reis no volen saber res amb la gent que no fa bondat. No obstant com que són molt indulgents, davant d'un *no ho faré mai més*, sospenen la justícia llur, i deixen presents. I encara que alguna vegada deixin carbó i teies, tant se val, perquè el carbó i teies dels Reis d'Orient rai, prou sabem que endolceixen els llavis.

Com pot donar-se el cas de que els Reis us hagin portat roba per a fer-vos un vestit, donarem una mirada a lo que es porta actualment.

Segurament que totes vosaltres us heu fixat que dintre l'uniformitat de la línia recta es nota una lleugera modificació. En efecte, tant els vestits com els abrics encara que a cop d'ull semblin estrets com abans, no són pas iguals.

En els vestits s'hi fan una pila de combinacions. Molts d'ells—si són de roba prima—porten una talla plegada a plects petits, al costat o bé al davant. Altres porten una tira recta, sobreposada, a cada costat, cosida a l'indret de les caderes i adornada al baix amb una tira de pell. Aquesta combinació és de les més elegants.

Segueix imperant la túnica. Sobre d'un *fourreau* de seda o de llana, la túnica cau graciosa en diferents formes. Tan aviat és oberta dels costats, com és recta de darrera i la talla del davant tallada molt acampanada va recollida a un costat.

Es veuen molts vestits adornats amb pell fent una combinació amb la mateixa pell posada de manera que el pèl vagi en diferents direccions. Fa molt bon efecte.

Els vestits de gran vestir, són ricament brodats amb sedes i fil d'or, empleant-se per a la confecció llur; la seda, el vellut i el tul.

Núria CATALA

LES NOSTRES JOVES ACTRIUS

(Pot, Amadeo)

Pepeta Fornés

És la nostra jove actriu. L'ingenuïtat, la gentilesa i la gràcia són en ella germanes i dancen al seu entorn. Com d'Haydé podria dir-se que ella és el cant si parla. De la seva veu podria també dir-se'n que és «or, mel i perfum». Ha creat una meravellosa «Ventafocs», tan de rondalla i tan nostra, tan a frec de cor i tan ideal alhora, que al pensar en la rondalla no sabriem prescindir del seu record, ni al pensar en ella sabriem oblidar la rondalla. La seva evocació serà dita per les mares futures vora el bressol o al peu de la llar. Pels nostres infants que l'han vista, és aquell àngel bo que els acosta la són i els allunya malures. Els grans resten captivats o encis veient-la captaire o veient-la princesa. Ara que l'hem vista de nou en l'escena, gemada com sempre, ens plau de dir-li amb cordialíssima veu: **B e n v i n g u d a !**

LA FLOR DEL VALLÈS

*A les bones amiguetes
de Palau - Plegamans*

Es un mati de primavera. Tot el pla del Vallès és amarat pels primers raigs de sol, d'aquell sol que sembla que estigui orgullós de donar llum en aquella terra de la qual si un hom n'agafa un grapat, apar que hagi de fer sentor d'aquell pa moreno pastat per la masovera, bruna com les espigues pel juliol. Pels camps i les llenques del regadiu, hi verdegan els sembrats novells, i si un hom fita l'esguard veu els frondosos boscos, obira aquelles flors i espigol que embaumen tot l'entorn.

Però més formosa que aquelles flors, més gentil que aquelles prades, hi ha crescut una noia: és la Georgina. És Georgina d'una suprema bellesa, i a l'enxems tota humil.

Té divuit anys; els seus pares són uns humils pagesos del poblet del nostre conte.

Tots els pagesos del poble n'estaven orgullosos de tenir una donzella tan bonica com la Georgina; tots l'admiraven com si fos el més preuat joell i no solament la gent del poble es sentien atrets per la beutat de la Georgina, sinó que tots els de la comarca se'n sentien captius.

Quan arribava la festa major, tota la joventut dels pobles del voltant hi acudien freturosos de poder esguardar aquella gentilesa.

A la plaça de la vila, mentre la cobla desgranava un enfilall de cançons de la terra, tots els hereus més rics dels pobles veïns se li apropaven per dir-li galanies. D'aquí li va venir a la Georgina, que aquell jovent dels pobles del voltant li diguessin la «Flor del Vallès», i tota la gent de la comarca també li deia. Però lo que són les coses, el seu cor ja feia temps que batejava d'amor; el seu amor, no era pas per un d'aquells hereus que sempre l'enrondevan, al contrari, el seu enamorat no era més que un senzill pastor, segurament orfe, car feia temps que era

al poble i ningú sabia de on era fill. Malgrat tot, la gent l'estimaven força a En Galdric i en bona fe que ell s'ho mereixia. Era garrut i de parla franca. Amb la Georgina ja feia prop de tres anys que d'amagat es veien i es parlaven. Quan en Galdric li va començar a parlar d'amor, ella era encara una nina. Fou un capvespre de setembre: Ella, tornant de la vinya, al passar per un estret caminet de dins d'un bosc va trobar a En Galdric pasturant el ramat.

— Quins raïms més bonics que portes avui, Georgina!

— Sí; la mare m'ha dit que anés a collir-ne un cistelló dels més gemats, perquè demà els té d'enviar a ciutat, als amos de casa.

— En bona refè que ho són de bonics, Georgina... Quina sort aquests «sinyós» de poder «gustar» aquets raïms collits per les teves mans polides!

— Si en vols un ja el pots agafar, Galdric...

— Només un me'n dones?

— Agafa els que vulguis que de bon grat te'ls ofereixo.

— Moltes de gràcies, Georgina, amb un en tinc prou però no l'agafaré pas jo del cistell, ara si tu me'l donaves...

— Ja que així ho vols, té, aquí tens aquest moscatell tan daurat i sencer com de seda.

— Si és molt bonic, Georgina, ara encara ho és més venint de les teves mans... i serà més dolç i tot... Quina llàstima que cada dia no tinguessis d'anar a la vinya sols pel goig de parlar-te i de contemplar aquesta teva carona de cel.

— Demà em sembla que també vindré, Galdric, la mare he sentit que deia que en volia penjar per l'hivern; i jo li diré si cada tarda després d'enllestir a casa, me'n deixa venir a collir un cistell...

— Si sapiguessis el bé que em fas, Georgina...

— Adéu, Galdric, me'n vaig perquè el sol ja comença a amagar-se.

— Fins demà — va dir el pastoret tot cofoi. Quan en Galdric es va trobar sol va assaborir aquell raïm tot perfumat per aquelles mans... i la dolçor li anava endins... endins... del pit... Poca estona després, quan el sol és fonia embolcallat en una boirina de porpra i or; quan aquella terra fecunda del Vallès esdevenia tota bruna; en Galdric anant fent via vers la masia, el belar de les ovelles li semblava més llastimós, i fins els cabridets saltaven més jolins que suara, i ell sentia dintre seu l'esperança d'una nova vida que se li obria davant acolorida dels més gais colors.

La Georgina cada tarda anava a la vinya, i després d'haver collit el cistell de raïms devallava cap aquell caminet conegut, on hi havia en Galdric que l'esperava. La Georgina, malgrat la seva adolescència sentia quelcom a dintre seu que no sabia explicar. Sols anhelava arribar a la tarda per poder parlar amb el seu amigu. Era amor el que sentia? Ella no ho sabia perquè ningú n'hi havia parlat mai de tot això. Per altra part, en Galdric com més anava, més s'agradava d'ella. Cada tarda es feia el propòsit de dir-li que l'estimava, però quan la tenia al davant amb aquella cara de roses, aquell mirar de cel i aquella veu de música

laven, va oir la Georgina per primera vegada la paraula que ella esperava inconscient, feia dies.

— Jo no sé com dir-t'ho, Georgina, — seguia dient en Galdric. — Jo ja ho veig que sóc d'una altra llei que els xicots d'aquí, jo ja ho veig que ells tenen casa, pares... i jo no... però jo, Georgina, malgrat estar mancat de tot això, tinc un cor, i aquest cor em diu que t'estima, i jo ho faré tot... tot per tu... mentre tingui l'esperança de tenir una mica del teu amor... A la Georgina les galtes li cremaven; les tenia enceses com aquells clavells del seu finestral. I mig tremolant li va donar un raïm i al pendre'l en Galdric, ses mans van trobar les d'ella... i ell les va retenir per uns moments... — Diguem, Georgina? Contesta'm per pietat, Georgina.

— Què vols que et digui, pobra de mi? Les teves paraules també han dut conçol dintre meu... jo no sé el que em passa, Galdric... quan estic aprop teu em sento més bé que en cap altre lloc...

— Es cert que m'estimes, Georgina?

— No ho sé, no ho sé, sóc tan jove... — D'encà d'aquella tarda es van veure moltes vegades. I va passar la tardor i l'hivern... varen partir les orentes... van tornar... i ells sempre amagats s'estimaven cada dia més. I una tarda daurada de maig una tarda en què ella tornava de Mes de Maria de l'ermita del serrat, al passar per un corriol es van trobar; mentre la ramada anava pasturant per aquells prats i ell anava fent un collar de lladoner per la cabra mansoia. Ella va passar, i tota festiva es va assentar a prop seu. De tant en tant s'oïa el so d'alguna esquella que es barrejava amb el picaroleig dels ocells. — Ola, Georgina meva, avui sembla que hagi vingut més aviat que els altres dies.

— T'ho sembla, que no veus que el dia s'allarga... Saps? ahir la mare em va dir que sabia que ens parlàvem i jo no li vaig saber dir que no... — Al cel ja hi havia una estrella; bosc enllà les ovelles belaven, les campanes de l'ermita tocaven l'oració... i els dos enamorats sols tenint per companyia la sentor de flors boscanes, es juraren estimar-se fins la mort. Allí en la solitud d'aquella boscúria aquella Georgina que havia d'ésser la flor admirada de tot el Vallès, tota enrajolada va rebre la primera besada de l'amor... besada que ella tota ruborosa va acceptar purament. Es al caient de la tarda, en Galdric està assaborint tot contristat les últimes paraules que li ha dit la seva enamorada: «Mira, demà és la festa major i tu ja saps que a casa volen que vagi a la plaça a ballades, jo no els hi puc dir que no; per més dissort l'hereu Miqueló ha dit a la mare que volia ballar la toia amb mi... i tu ja saps com sofreixo de tot això, Galdric...»

Quina amargor sentia el bon pastoret. O! si ell li pogués comprar la toia... però això era impossible, no solament perquè ell no tenia els diners sinó perquè tampoc hi podria ésser cixint de Missa Major a ballades de la plaça, perquè bé prou que es cuidaria el seu amo de fer-lo anar a missa primera per anar a engegar el ramat desseguida...; tanmateix era ben desesperador haver d'estar amb el ramat mentre un altre diria coses a la seva Georgina... i que ella, per no fer mal paper, hauria d'escoltar...

Es la Festa Major. De bon matí les campanes van repicant joganeres; les mosses acaben d'enllestir la feina per anar a guarnir-se per la Missa Major. La Georgina també tota melangiosa es posa el vestit mentre el malhaurat Galdric tot sol, va pasturant el ramat per la prada... Quans de pensaments estranys flagel·len el seu cor! Qui sap si ara ella pensa en mi? Qui sap si li regalen la toia i la guardará com el més preuat joell? A la plaça de l'església tot és animació, la cobla està a punt de tocar i prest es van formant aïroses anelles que puntegen el so melangios de la tenora. L'hereu Miqueló es posa a la dreta de la Georgina... toquen el ball de la toia, el Miqueló li ofrena... i ella mal-

divina, no sabia què fer ni què dir; va arribar, però, una tarda que es va sentir més encoratjat, i li va parlar d'amor; allí en la solitud d'aquella boscúria, mentre les ovelles pasturaven; mentre els xais be-

grat la punyida que això li causa, l'accepta... però el cor de la « Flor del Vallès » no està pas en aquella plaça... el seu pensament vola lluny, vers aquells llocs que no més saben la cantúria dels ocells i el belar de les ovelles.

Es la tarda de la Festa Major, els convidats ja fa estona que s'han aixecat de les taules, estant a punt d'anar al sarau de la tarda; en Galdric està tot trist. Tot avui que no a pogut veure a la Georgina; fa anar el bestiar amunt fins al serrat, i allí mentre les ovelles van pasturant, ell entra a l'ermita de la Verge... i al peu del seu altar li conta les penes del seu cor: — Feu, o! Verge, que no m'oblidi...! que hi pensi força amb mi, i si el Miqueló li ha regalat la toia que no la guardi, car jo en sentiria forta pena... — De sobte sent una remor dins de l'ermita, es gira i veu a la seva enamorada amb la blanca caputxeta, portant una toia a la mà. Tement d'ésser vist es va amagar i pogué oir tot el que la Georgina deia a la Verge, i que queia dins del seu cor com un dolcíssim bàlsem. — Verge del Roser! Accepteu aquest ramell que us ofreno..., Vós dolça mare, ja ho sabeu que no el puc guardar perquè no és d'ell..., del meu Galdric que tant estimo, lliureu-me de les cobejances de l'hereu Miqueló, ja ho sabeu com sofreix el meu cor... — i la Verge semblava que somreia... va deixar el ram al peu de l'altar; i a l'anar a eixir es trobà amb en Galdric que li oferia aigua beneïda; no cal dir la joia que van sentir tots dos. Alguns anys després, al peu mateix d'aquell altar, la Verge beneïa en sagrats llaços matrimonials a en Galdric i la Georgina, els quals visqueren molts anys, plens de benaurança i felicitat.

Ventura MASSIP

Il·lustracions de J. Girbal.

Com una cam- pana

Voldria besar-te com una germana,
sota les estrelles de fi tremolar,
voldria sentir-te com una campana,
que si marxés lluny, et ve a acompanyar.
Series campana tocant sempre a festa
que em daria forces per pujar als cimals,
i em faries viure, l'anel de conquesta
d'aquests somnis blaus dels blancs caminals,
metgia divina pels meus folls neguits.
Tindries el so del més fi cristall
i l'esgarripança del vent de les nits;
humil et faria mon cor de batall.

Dintre de ma vida, tu ressonaries
com cançó infinita d'eternal consol
dintre el bosc frondós, dolça cantaries
dintre el bosc frondós, no aniria sol.
Si el sol no em besava i m'emperesia,
tu em deixondiries fresc com un infant,
i fins l'ombra espessa, tota lluiria.
I amb pensa somiosa, i amb el cor cantant,
fugiria lluny... a prop teu vindria...!

Eluis Vanubach

Interessant als nostres col·laboradors espontanis

La Direcció de JOVENTUT CATALANA assabenta a tots els seus col·laboradors espontanis que no tornarem resposta d'acceptació de l'original que trameten, si aquest no ve acompanyat del corresponent butlletí que publiquem en altre lloc d'aquest número.

A l'ensem, davant la impossibilitat de contestar momentàniament les cartes rebudes abans d'establir el butlletí, les quals anaven acompanyades d'originals, innovem a llurs tramitents que seran contestades a mida que nostre temps ho permeti, entretant anirem publicant tot el que bonament s'hagi anat acceptant.

PÀGINES RURALS

ELS PASTORS A L'HIVERNADA

(Arxlu JOVENTUT CATALANA)

EL COR M'HO DEIA

Gentil amiga, avui res més que amiga. Quant temps feia que no ens havíem vist? Quant temps que no m'havia sentit acariciat per la vostra mirada penetrant? Quants jorns sense haver oït la vostra veu argentina?

Ens hem retrobat; quina emoció més dolça! Després de saludar-nos, graciosament ella m'ha dit: «El cor m'ho deia que avui ens veuríem». Mig torbat per la impressió que m'han produït aquestes paraules no he sabut contestar res més que un... sí...? d'admiració.

Hem canviat breus mots, ella sempre amb el somriure als llavis, i ens hem acomiadat. Amb l'esguard l'he anat acompanyant fins a perdre-la entre les tenebres de la llunyària.

He prosseguit el meu camí, meditant, meditant... Què haurà volgut significar amb que el cor li deia que ens veuríem? No hi ha dubte que ella ho ha expressat espontàniament, inconscientment, sense pensar que jo en mediria tota la seva transcendència. Però també és cert que si el cor li deia que em veuria, és que jo havia sigut — al menys per uns instants — el subjecte del seu pensament.

Quina felicitat al saber que ella m'ha dedicat uns moments! Més, hauria estat per descobrir els meus defectes o per exaltar les meves poques qualitats? M'és igual. El cas és que ella ha pensat en mi. Deu ésser en justa correspondència per les moltes vegades que jo penso amb ella.

Encisadora amiga, avui res més que amiga. Qui sap si demà podré dar-vos un nom més dolç! Qui sap si aquells mots per ella pronunciats, són el preludi d'una nova vida!

J. AGORRETA

LA SETMANA ESPORTIVA

EL FUTBOL : *Barcelona - Sabadell*

Una bona jugada de l'Arnau

Una parada del porter del Sabadell

EL FUTBOL : *U. S. de Sans - Martorel·la*

Europa - Terrassa

Dos moments interessants d'aquests partits

HOCKEY

L'equip del *Reial Polo Jockey Club*, campió de Catalunya

Final del campionat

(Fots. Colomé)

Galeria de compositors catalans

J. BLANCH REYNALT

El popular mestre compositor de sardanes. La seva inspiració frescal i clara us enamora tot seguit. La seva música és feta de llum i d'aigua, per dir-ho imatjat. D'aigua que juga i llum que somriu. «La noia matinera», una de les seves més belles sardanes, podria ésser el títol d'un seu recull. L'evocació d'una noia en l'alba us és constant. En una galeria de compositors de sardanes, cal concedir-li un lloc preclar.

ENGRUNA

SARDANA PER A PIANO

J. BLANCH REYNALT

PIANO

p *f* *p* *f* *mf* *ff*

creix:

This page contains eight systems of musical notation, each consisting of a treble and bass staff joined by a brace. The notation includes various musical symbols such as notes, rests, accidentals, and dynamic markings.

- System 1:** Treble staff begins with a forte (*f*) dynamic. The bass staff has a *mf* marking.
- System 2:** Continuation of the musical piece.
- System 3:** Includes the instruction *creix* (grows) above the treble staff.
- System 4:** Starts with a measure number *32* and a forte (*f*) dynamic.
- System 5:** Includes the instruction *flac* (flaccid) above the treble staff. Dynamics *f* and *p* are present.
- System 6:** Features alternating dynamics of *pp* (pianissimo) and *ff* (fortissimo).
- System 7:** Includes a *p* (piano) dynamic marking.
- System 8:** Starts with a measure number *39* and features alternating dynamics of *ff* and *pp*.

La nostra dansa a la Vall de Bellera (Pallars)

Festa Major de Sarroca de Bellera.- Gent del poble ballant sardanes per primera vegada, ensenyant a puntejar-les l'entusiasta folk-lorista Enric Vigo. Les adjuntes fotografies palesen amb quin entusiasme foren apreses. Vells, joves i quítxalla es donen les mans formant la màgica anella que va lenta oscilant...

(Clixés i redactat per
R. VIOLAN SIMORRA)

LA SARDANA DANSA NOSTRA

BADALONA

1. «La Principal Barcelonina»; al compàs de la qual cobla, els conreadors de la sardana, gaudiren de les més belles ballades.

2 i 3. Malgrat presentar-se el dia riufol i amenaçador, els catalans conscients abandonen ses llars, inspirats per l'esperit de ballar-ne com de consuetud, la dansa nostra.

Clixés i redactat
per J. ENS

A l'entorn de "La flauta màgica" l'obra mestre de Mozart

Amb motiu de l'estrena a la nostra ciutat de la obra capdal de Mozart, "LA FLAUTA MAGICA", que per primera vegada és donada a Espanya i representada al nostre Liceu, creiem oportú donar als llegidors de "JOVENTUT CATALANA" una breu narració de l'estrena d'aquesta òpera a Viena el dia 30 de setembre de 1791. El cartell deia així:

LA FLAUTA MAGICA
gran òpera en dos
actes d'Emmanuel
Schikaneder

Venien després les llistes dels personatges de la obra i en lletra més menuda portava la següent ressenya:

La música és de Wolfgang Amadeu Mozart, mestre de Capella i compositor de la cambra imperial i reial.

I seguidament: «El senyor Mozart per consideració al públic com també per amistat a l'autor de la obra ha consentit dirigir l'orquestra per avui solament».

Al seu retorn de Praga, Mozart trobà els assaigs de la obra molt avançats. Schikaneder, qui ja havia comptat amb l'èxit, tenia pressa extremada; havia dirigit els assaigs molt barroerament; el mestre arribà a temps per temperar un xic aquesta pressa i mantenir els límits compatibles amb un treball seriós i profitable.

La partitura per altra part encara no era acabada. El 12 de setembre de 1791 va compondre la superba invocació de Sarastro el segon final i les dues cançons de Papageno, escrites segons diuen baix la inspiració de Schikaneder llibretista,

cantant, violinista i empresari. Aquestes dues cançons són, en efecte, d'un estil molt populars i no és impossible que Mozart copiés el ritme i alguna melodia que

hagués sentit pel carrer. El començament del segon acte per exemple, reproduceix nota per nota, els primers compassos d'un vell coral d'Antoni Scandelli, que li inicià son amic Schikaneder.

Schikaneder s'alabava de la seva influència sobre Mozart, i si a n'ell es creia, el deliciós *duetto* de Pamina i Papageno, passà gràcies a n'ell, per cinc o sis versions diferents abans d'arribar a sa forma definitiva.

Seguint la seva costum, Mozart no va escriure l'obertura fins a la vetlla de la primera representació. Porta la data del 28 setembre, com també la

marxa religiosa; i dos dies més tard «LA FLAUTA MAGICA» fou estrenada.

Tenint en compte l'evidència que es posava en Schikaneder (com es pot veure amb l'anunci del cartell) sobre la influència que tenia damunt Mozart, aquest volgué dirigir l'orquestra.

Acabada l'obertura, Mozart rebé d'un jove amic, el compositor Schenk, un petit homenatge d'admiració i delicadesa que va emocionar vivament al mestre. Aquest jove havent-se aprofitat d'un tamboret de l'orquestra, no va perdre ni una sola nota d'aquesta música divina, quedant admirat d'aquest tros majistral que comença aquesta obra magnífica.

Sense dir un mot i amb ulls plens de

Amad. Wolfgang Mozart.

llàgrimes s'acostà prop del mestre i agafant la mà del gran home la besà amb efusió.

Mes l'emoció del jove músic no semblà pas comunicar-se al públic. El primer acte va passar fredament, Mozart baixà de la cadira tambalejant i pàl·lit es va dirigir a l'escena on en Schikaneder va poder consolar-lo i animar-lo.

Al segon acte es va rompre el glas, des del començament una calorosa simpatia es despertà a n'el públic, i al final de l'obra, Mozart fou cridat amb entusiasme.

Ell vacil·lava de presentar-se al públic amagant-se a un recó del teatre; estigueren molt temps sense trobar-lo, però descobert pels amics refusà encara presentar-se, no per modèstia sinó per un llegítim orgull: ell deia amb raó que no havien acollit la seva obra com ella mereixia. Per fi pogueren convence'l i el taló es va aixecar un sens fi de vegades.

Mozart va dirigir la segona represen-

tació que fou donada el dia següent: però a la tercera, veient que la reserva del primer dia subsistia, va transmetre la direcció al mestre del teatre.

Mozart coneixia el valor de les seves obres, les analitzava i les apreciava, no per vanitat, perquè això no entrava dintre el seu esperit, sinó lealment les col·locava dintre el seu verdader lloc.

Schikaneder malgrat el dubtós èxit de l'obra, la va mantenir als cartells. El càlcul era just. El públic veient continuament l'anunci de l'obra es va persuadir que tenia un gran succés, i no tardà ha omplir cada nit que es feia l'obra i ha gosar de les meravelles que conté.

El mes d'octubre de 1795 es donaren les 200 representacions i gràcies a n'aquests èxits l'empresari pogué edificar-se un magnífic teatre.

El 5 de desembre de 1791, dos mesos després de l'estrena de la seva òpera, morí el gran Mozart en la misèria i quasi oblidat de tothom.

F. T.

Nota biogràfica i crítica

Schichtegroll (Fr) *Neklog*. Gotha, 1793 i 1798. 2 volums.

Rochlitz (Fr). Articles parus dans l'Allgemeine Musikalische Zeitung de Leipzig, de 1797 a 1802. Reprod. dans Für Freunde der Tonkunst (Leipzig, 1824, 4 volums) sous le titre: Mozart's Charakterzüge.

Niemtscher (Fr). Leben des K. K. Kapellmeisters W. G. Mozart. - Prague, 1798; dernière édition 1905; in 8.º de 88 p.

Niessen (G. N. von). Biographie W. A. Mozart's nach Original briefen, Leipzig, Breitkopf, 1918 in 8.º de 750 p. Anhang. 1828, in 8.º de 219 p.

Oulibicheff (Al). Nouvelle Biographie de Mozart. Moscou, 1843, 3 volumes in 8.º de 368, 378 i 478 p.

Jahn (Otto). W. A. Mozart. Leipzig, Breitkopf, 1855-1859, 4 volumes in 8.º, 4.ª édition par H. Delters, 1906-1907. 2 volumes in 8.º de 851 i 911 p.

Chrysander (Fr). Mozart's Werke. Articles parus dans l'Allgemeine Musikzeitung de Leipzig, au fur et a mesure de la publication de l'édition critique des œuvres, 1879-1882.

Notterbohm (G). Mozartiana. Leipzig Breit Kopf. 1880 in 8.º de 139 p.

Tiersot (Julien). Etude sur la Flûte enchantée, publié dans le Ménestrel, Paris, in 4.º 1893 (6 numéros). Etude sur Don Juan, ibid 1897 (20 numéros). Idomenée opéra de jeunesse, ibid 1907 (8 numéros).

Wyzewa (T. de). La Jeunesse de Mozart; dans la Revue de deux mondes des 1.º Avril et 1.º Novembre 1904, et 4 Décembre 1905.

Wyzewa (T. de) et Saint-Foix (G. de). W. A. Mozart: sa vie musicale et son œuvre, de l'enfance a la pleine maturité (1756-1777) Paris, Perrin 1911, 2 volumes in 8.º de 524 et 454 (avec catalogue chronol general).

Dent (I. Edward). Mozart's opéra. The magic flute its history and interpretation. Cambridge. W. Hefferand Sons 1911.

Dent. Mozart's Opera, a critical study. Londres 1913 in 8.º de 448 p.

Kufferath (Maurice). La «Flûte enchantée» de Mozart, orné de vingt et une illustrations et de nombreux exemples de musique. Librairie Fischbacher. Paris 1914-19.

Wilder (Victor). Mozart, l'homme et l'artiste, 1.º édit. Paris, 1881, 2.ª édit. Paris 1889.

L'eminent mestre Félix Weingartner, refundidor de l'obra i que dirigí l'estrena al nostre Liceu el dia 14 de gener de 1925.

Camille Bellaigue. Mozart, Biographie critique, illustrée de douze planches hors texte. Paris. Librairie Renouard.

Pena (Joaquim). «La flauta màgica» opéra en dos actes. Traducció catalana adaptada a la música, i refundida en tres actes per el mestre Félix Weingartner amb un pròleg del mateix. Barcelona 1925.

NOTES GRÀFIQUES ESTRANGERES

Els primers honors a Cambridge

El senyor Stanley Baldivin reb avui el Grau de L. L. D. a la Universitat de Cambridge. Aquí se'l veu caminant en processó des de Lenas, amb el vescomte Grey.

Quan baixaran els preus dels menjars?

Ajudant a la baixa dels alts preus, portant els seus menjars al treball! Aquesta fotografia mostra una jove novayorquina, anant al treball, portant l'«escudellòmetre» *dernier cri*, que és equipat per a cafè, sanvitxos, pastissos, etc., i que pot ésser comprat baratíssim.

(Fots. Sánchez Català)

LA FOTOGRAFIA ARTÍSTICA

UN MOMENT D'ENCÍS DE LA RADIO

(Fot HENRI MANUEL)

T. S. F.

Una personalitat italiana parlant davant un petit micròfon portàtil

(Clixé Henri Manuel)

PERFECCIONAMENTS DE LA RADIO

UNA LAMPARA DE MERCURI EMPRADA COM AMPLIFICADOR

A l'Acadèmia de Ciències de París ha estat presentat un nou tipus d'amplificador radiotelefònic, consistent en una làmpara feta al buit en la qual s'hi manté un arc de mercuri, de la manera semblant a l'empleat als rectificadors de corrent altern industrial. A l'entorn d'aquest arc de mercuri hi ha una planxa metàl·lica que va connectada en forma convenient per a rebre els senyals que es desitgin amplificar,

servint de reguladora d'una manera anàloga la de la *rejilla* en les làmpares corrents de tres *electrodos*. Les variacions produïdes en les cargues elèctriques de la planxa metàl·lica produeixen altres variacions semblants a la corrent que alimenta l'arc de mercuri, obtenint-se així, una amplificació de l'ordre dels milions, en la intensitat de les senyals.
(De RADIO CIENCIA).

FANTASIES O REALITATS DE LA RADIO?

En el món de la radio es diu que en la pròxima fira de Nova-York figurarà una interessant demostració, que es farà pública per primera vegada, d'un complet sistema de transmissió i recepció de llum, força i calefacció per telefonia sense fils. En un dels laboratoris de radiodifusió d'aquesta capital s'estan fent amb èxits els d'irresistibles assaigs d'aquesta interessant innovació.

Altra novetat de les presentades a l'exposició és un sorprenent invent d'un tècnic escandinau que, d'arribar a l'èxit que es proposa, donarà algun mal de cap a més de quatre companyies i entitats del fred industrial. Aquest transcendent invent, segons el seu autor, permetrà radiofondre el fred d'igual manera i amb la mateixa facilitat que actualment es transmeten els programes musicals.

Diu l'inventor que els receptors ideats per ell, que po-

den ésser col·locats econòmicament a totes les instal·lacions d'aquest gènere, suprimiran en absolut la necessitat d'utilitzar el gel o les modernes màquines per a fabricar-lo. Així, en el futur, les dones de casa, l'únic que tindran de fer per a obtenir el fred necessari, serà connectar el seu receptor especial amb una estació central de gel, que segurament, pot ésser a càrrec dels Ajuntaments de cada localitat. Acaba afirmant l'autor d'aquest meravellós invent que la radiodifusió de fred serà molt econòmica, no costant més que mig dollar anyalment.

A la segona Fira Mundial de 1925, figuren per últim, altres interessants novetats que acoplades a la «Secció d'invents» es donaran a conèixer quan siguin acceptades pels directors del certàmen.

El meravellós problema de la Sintonia

per AGUSTÍ RIU

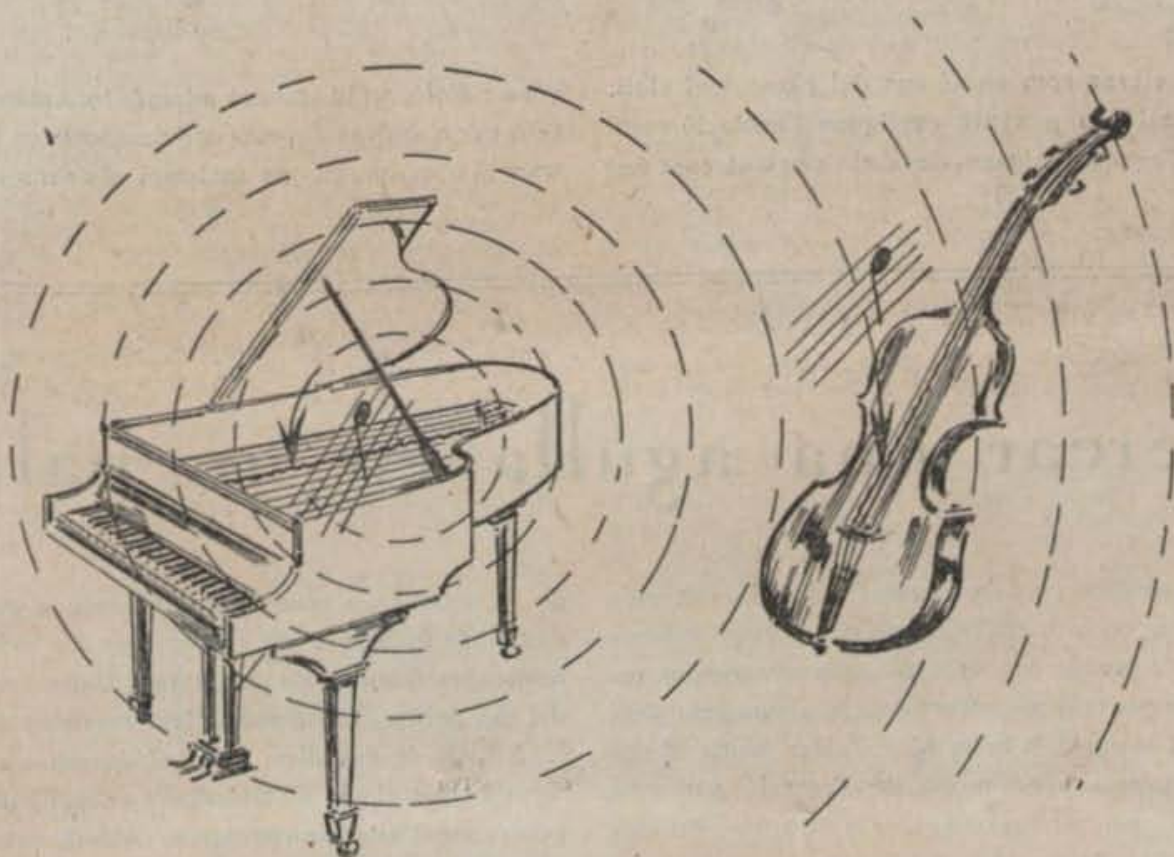
Al veure amb la facilitat que solament movent el disc d'un condensador es van rebent les unes estacions després de les altres, sense que es confonguin, amb aquella precisió tan matemàtica, el radio-oient per poc pensador que sigui, no pot de menys que pensar en aquesta asombrosa victòria de la Ciència.

L'admiració arriba al seu màxim quan considerem que totes les ondes que anem seleccionant al nostre caprici TOTES estan actuant constantment a la nostra antena i no obstant, rebem la que volem,

la aquí per manca d'espai, però en el Segon Capítol de la meua obra «RADIO RECEPCIÓN», segona Edició, la explico amb tot detall.

En principi, veus aquí la base d'aquest fenomen: Si tenim un piano que dona una nota determinada i prop de la corda que vibra es coloca, per exemple un violí, que tingui una de les seves cordes ajustada per a vibrar amb la nota que dona el piano, notarem que la corda del violí es posarà a vibrar també.

El que passa és fàcil de comprendre: la corda

i cap més que aquella, com si les altres no existissin. És molt natural que aquest problema pot qualificar-se de meravellós i com a conseqüència, digne d'ésser explicat.

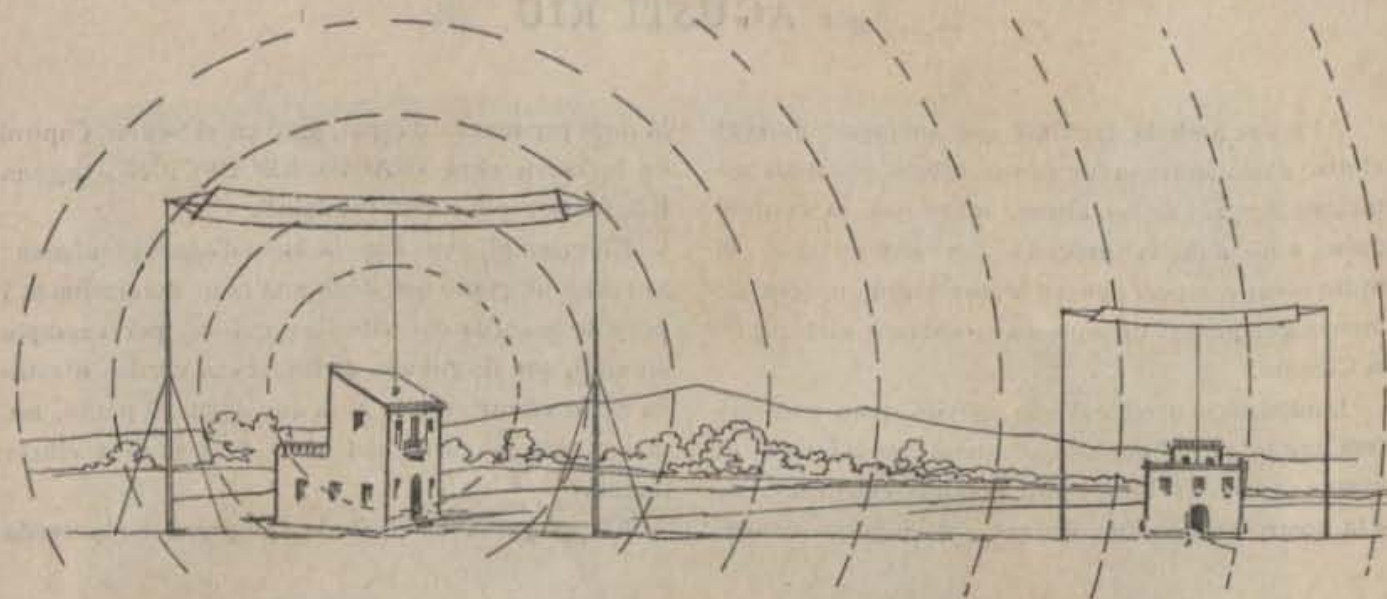
El fonament d'aquesta meravella descansa en el principi de la sintonia elèctrica, que, en principi, es comporta en idèntiques condicions que la sintonia acústica, de manera que comprenent aquesta, passem a comprendre la sintonia elèctrica sense cap dificultat. La verdadera evolució no puc explicar-

del piano, al moure's d'un costat a l'altre, transmet anergia a l'aire, el qual la transmet a tot el seu entorn i com que la corda del violí té arreglada la seva tensió per a donar exactament aquella nota, es a dir té el mateix número de vibracions per segon, resulta que a cada vibració de la corda del piano reb un impuls la corda del violí. Aquests impulsos, sumant-se moltes centes de vegades per segon, arriben a fer vibrar també la corda del violí.

En una forma similar, l'antena emissora produeix

vibracions elèctriques que comunica a l'espai, i al posar l'antena receptora amb el mateix període de vibració elèctrica que la de l'emissora, es posen les

a la reproducció dels sorolls en l'aparell receptor o trobarà el lector a la pàgina 28 i següents de la ja esmentada obra meua «RADIO RECEPCIÓN», se-

dues a vibrar com en el cas del piano i el violí.

Profusió de gravats expliquen l'evolució completa d'aquest fenomen, des de la veu o el cant fins

gonia Edició, on hi trobarà además tota mena de detalls per a aplicar aquests coneixements en la construcció d'un aparell que satisfaci els seus desitjos.

Cercar una agulla en un paller

Tasca difícil com la d'aquest reïrà, i molt més enguniosa encara, era la de una pobre vídua cubana que havia perdut son únic fill. No conseguint retrobar-lo per més recerques que feia, son gran desconsol li suggerí la bona idea de fer sentir el seu plany dolorós, per mitjà de l'estació emissora P. W. X., per tal que, com una bona veïna, l'ajudés a donar veus preguntant pel seu fill.

Els directors de l'esmentada emissora no pogueren pas negar-se a un servei tan humanitari. Nostre amic i col·laborador, que allavors era l'operador de la P. W. X., transmeté per radio totes les senyes del fill perdut per tal d'identificar-lo. Poc després

de la notícia, es rebé avís urgent de la quefatura de Policia de New-York, comunicant que transmetia a totes les delegacions dels Estats Units les senyes del noi perdut, recomanant les recerques urgents.

Al cap de dos dies, l'atribulada mare rebia la nova de que el seu fill treballava en uns importants tallers de Philadelphia; havia abandonat la llar amb l'afany de guanyar-se el pa amb son propi esforç.

Aquest fet, ens fa pensar una vegada més, en les aventatges que en la vida de l'home porta i ha de portar encara la radiotelefonía.

Ramon RIEROLA

Aquest número ha passat per la censura militar

RADIO NOVES DE TOT ARREU

JOVENTUT CATALANA obre les portes a tots aquells tècnics o aficionats a la **RADIOTELEFONIA**, que logrin perfeccionar o inventar aplicacions a aquest gran invent. Cal presentar-ho a la nostra Redacció i amb la major discreció procurarem donar a conèixer el que se'n confia, ja sia gràficament o per mitjà d'articles, referències, etc. Per estimular al jovent en la recerca de perfeccions, invents, etc. una acreditada casa de radio ha ofert varis premis en metàl·lic, de quins en donarem detalls tan aviat ens sien frameses les bases

— **EL MALENTES DELS EMPRESARIS DELS TEATRES DE BARCELONA.** — Sembla que els empresaris dels teatres de Barcelona estan bon xic disgustats per semblar-los-hi que amb la febre de la radiotelefonía, llurs teatres es veuen cada dia menys concorreguts atribuint aquest motiu a que tothom es reté a casa.

Nosaltres no podem de menys suposar que això és un malentès, tota vegada que si bé el radio-oient, de casa estant, gaudeix de les retransmissions algun dia la setmana, això no el priva pas que a l'endemà mateix, ja sigui per compromís, per habitut o, més, per l'interès que li haurà despertat alguna obra sentida dies abans per radio, vagi dretament al teatre determinat, i aquell dia deixi passar per alt tot el referent a la radiotelefonía.

Fa poc, un respectable empresari d'un dels primers teatres de nostra ciutat, va presenciar un fet que posa de manifest el que diem sobre aquest malentès en que estan la majoria d'empresaris de teatres barcelonins.

— **L'EMISSORA DE VALENCIA.** — El govern ha concedit permís per la instal·lació d'una emissora a València, explotada a nom de «Anònima Radiodifusió». Serà montada a l'edifici de l'Hotel Reina Victòria i tindrà una potència d'un quilovat i una longitud d'onda de 400 metres, podent-se-la sentir molt des de nostra ciutat. El montatge començarà dintre 10 dies.

— **L'AJUNTAMENT DE SANT SEBASTIA INSTAL·LARA UNA EMISSORA.** — Un regidor del municipi de la capital donostiarra, ha proposat i s'ha prè amb consideració, l'instal·lar una emissora.

Aquest acord és un perill per la radiotelefonía, fins avui l'invent d'aplicació més lliure, per el que no s'hauria d'admetre que sigui monopolitzada per entitat de cap mena.

— **L'ESTACIÓ DE T. S. F. DEL LLOBREGAT.** — Aquesta estació de telegrafia sense fils que transmet amb onda esmorteïda en lloc d'onda continua, porta una pertorbació als radio-oients, de manera que han estat moltes les queixes rebudes, a tal punt que fent-se'n ressò el Radio Club de Catalunya, ha emprès una campanya que tendeix a evitar les molèsties que ocasiona el rebre les senyals de la telegrafia d'aquesta estació i d'alguns vaixells anclats al port, durant els radio-concerts de l'emissora instal·lada al Colom.

— **ELS JEROGLIFICS I LA RADIO A ANGLETERRA.** — Mr. Wilson Macarthy ha complicat la vida diària dels radio-oients intercalant jeroglífics entre mig de les emissions. Tots els radio-oients poden contribuir amb aquests recapgiradors entreteniments, ja que poden trametre la solució d'un jeroglífic ja emès, a les oficines de l'estació emissora,

essent recompensades les solucions amb quatre guinees, o sigui unes dues-centes pessetes. No cal dir que hi ha molts aficionats als radio-jeroglífics.

— **LA SOCIETAT DE LES NACIONS DES D'ANGORA A MOSUL.** — La comissió de la Lliga de les Nacions, que estableix la línia entre Turquia i Mesopotàmia, es dirigeix des d'Angora a Mosul amb camells, únic mitjà de viatjar per aquells països, no obstant la comissió estigui constantment amb comunicació radio-telegràfica amb Ginebra, per mitjà de la transmissora i receptora portàtil.

— **LA RADIO AL FONS DEL MAR.** — En un dels més grans arsenals alemanys, on s'hi construeixen submarins, s'han portat a cap proves d'un dispositiu per fer maniobrar la nau submarina des de terra amb una gran precisió. Encara que sia en el període de proves aquesta nova aplicació de la radio té l'especialitat que ja s'ha lograt vèncer la propagació de les ondes de l'aigua.

— **UNA ARISTOCRATA ANGLESA DAVANT EL MICROFON.** — La vescomtesa d'Astor, emparentada amb la Reina Britànica, honorarà el micròfon dirigint la paraula a les dames des de l'estació emissora de Plymouth, un dels dies d'aquest mes de febrer.

— **LA RADIOTELEFONIA MONTANT A CAVALL.** — Llegim que a Xicago, fou llençat un cavall a tot trot, portant lligat al cim de les espatlles un aparell receptor i un altparlant. Des del lloc pròxim a les tribunes el propietari del cavall «Radio», el cridava, fent-lo parar o corre, evolucionant segons els desitjos de tan curiós propietari, que entretenia al nombros públic que contemplava aquest nou procediment introduït a les curses de cavalls.

— **LA «SOCIEDAD DE AUTORES» CONTRA LA RADIO CULTURA POPULAR.** — L'Associació Nacional de Radiodifusió és la única entitat que viu dels protectors voluntaris, els quals gaudeixen de les emissions de Radio-Barcelona, com aquells que no volen o poden contribuir-hi. Doncs en aquesta divulgació de cultura popular, indiscutiblement la més gran d'avui dia, la «Sociedad de Autores» contesta que ha prè l'acord de no permetre l'execució d'òperes, sarsueles, comèdies, cançons, balls i tota producció d'autors espanyols i estrangers, representades per la sosdita «Sociedad de Autores».

Per donar més força a l'acord han demanat l'adhesió i l'ajut dels Sindicats d'Actors i Societats d'artistes.

— **LA «ASOCIACION DE EMPRESARIOS» COM LA «SOCIEDAD DE AUTORES».** — Els empresaris de teatres han celebrat dues reunions. Per ara no volem recollir solament que els rumors que vénen circulant, no obstant prometem als nostres carers lectors, tenir-los al corrent dels aconeximents que es puguin derivar dels acords que ells prenguin.

J. Bach
Sastre

Plaça Nova
3, primer

Als col·laboradors espontanis

Per tal d'organitzar ben definidament la secció de COL·LABORACIO ESPONTANIA, siguin versos, proses, contes, novel·les, dibuixos, fotografies o altres originals, la Direcció de JOVENTUT CATALANA prega a tots els seus col·laboradors que al mateix temps que trameten l'original, omplenin i adjuntin aquest butlletí, acompanyat d'un segell per la resposta (15 cèntims ciutat i 25 cèntims províncies), mitjançant el qual rebran la contestació nostra afirmativa o negativa en l'acceptació del treball de referència.

NOTULES INTERESSANTS. No contestarem cap lletra en la qual no hi vagi inclòs l'adjunt butlletí i el segell corresponent.
— Els que no vulguin que els contestem per aquest mitjà els assabentem que hem exclòs la correspondència de la Revista.

COL·LABORACIO ESPONTANIA

En }
Na }
que viu a _____ província de _____
_____ carrer _____ núm. _____
tramet amb la present un original (*) destinat a les
pàgines de JOVENTUT CATALANA, qual títol és _____
confiant rebre la
resposta definitiva d'acceptació contra el segell de _____ cèntims que acompanyo.
_____ de _____ de 192 _____
Signatura,

(*) Vers
Prosa
Conte
Novel·la
Dibuix
Fotografia

(Espai que omplenaarà la Direcció de JOVENTUT CATALANA)

Acceptat per _____

Refusat per _____

Els grans regals de JOVENTUT CATALANA

La revista que mancava a Catalunya

Tots els lectors d'aquesta Revista que vulgin participar dels **Grans Regals** que està portant a cap, deuran omplir, retallar i trametre a la nostra Redacció, Consell de Cent, 261, pral., 2.ª, Barcelona, el butlletí que inserim més avall, procurant que l'escriptura sigui ben comprensible i ben concises les anotacions

Mitjançant la tramesa de l'adjunt butlletí, es podrà lograr, que enviarem oportunament i per rigorós torn :

PRIMER : El **cupó n.º 1** per a ésser partícep dels **Grans Regals de "JOVENTUT CATALANA"** els quals seran exposats oportunament a les pàgines d'aquesta revista; a les de **En Patufet**, i als rotatius catalans «La Publicitat» i «La Veu de Catalunya».

SEGON : El **Llibret - Ofrena de "JOVENTUT CATALANA"** consistent en un gentil fascicle nodrit d'orientacions a les joventuts de Catalunya. Mitjançant aquest llibret es podrà aconseguir una subscripció **Gratuita de "JOVENTUT CATALANA"** per un any.

TERCER : Varis **Segells - Símbol** de la revista **"JOVENTUT CATALANA"** els quals seran destinats per a poder-se adherir al darrera dels envelops de les vostres lletres particulars, llibres, objectes, etz.

***Tot això ho trametem completament gratuït a tothom qui
ens faci remesa de l'adjunt butlletí, convenientment omplenat
i signat pel remitent !!***

JOVENTUT CATALANA, amb les millores que s'hi han introduït, és la Revista gentil per excel·lència, i és la que ve assolint més èxit arreu de Catalunya per la seva presentació, preu mòdic i les diferents seccions de que consta el seu contingut

Feu-vos subscriptors d'ella o adquiriu-la a tots els indrets de nostra terra. Serà un dels millors gestos que fareu en la vostra vida !!

BUTLLETÍ DE REFERÈNCIA

En que viu a

Província de carrer n.º
demana a la Redacció de **JOVENTUT CATALANA** li siguin lliurats **gratuitament**
i al seu domicili, els tres presents que per mitjà d'aquest anunci manifesten
trametre a tothom que ho sol·liciti.

..... de de 1925

Signatura

Franqueig : Ciutat segell de 5 cèntims
Fora segell de 2 cèntims

Segona llista dels que han tramès el butlletí i que se'ls remetran els tres presents, oportunament i per rigorós torn, al domicili llur.

101	Anselm Seiva, Manlleu.	163	Eusebi Ponsà Ribas, Sabadell.
102	Miquel Pagès Muntada, Barcelona.	164	Ignaci Castells, Malanyeu.
103	Josep Miró, Vilanova y Geltrú.	165	Antolí Tarrats Mayola, Figueras.
104	Joan Planas Ferrer, Vilanova	166	Robert Montaner, Prat de Llobregat.
105	Francisca Patris, Badalona.	167	Lluís Más, Barcelona.
106	Joan Fornells, Terrassa.	168	Joana Massanès, Barcelona.
107	Montserrat Alegret, Vilanova i Geltrú.	169	Cecilia Miarons, Barcelona.
108	Enric Marcó, Reus.	170	Francesca Mansió, Barcelona.
109	Xavier Carbonell, Reus.	171	Joan Vidal, Vich.
110	Enric Alsina, Barcelona.	172	Salvador Codina Fatjó, Sabadell.
111	Josep de C. Saborit, Mataró.	173	Joan Duran Barbé, Badalona.
112	Francesc Solé, Vendrell.	174	Victòria Camps, Barcelona.
113	Francesc Serra, Granollers.	175	Joaquim Andrés, Barcelona.
114	Joan Oliver, Badalona.	176	Maria Figueras, Barcelona.
115	Francesc Mesalles Caballé, Reus.	177	Joan Más, Barcelona.
116	Carles Noé Giné, Amposta.	178	Lluís Villà, Barcelona.
117	Evarist Simó, Amposta.	179	Josep Planas Sala, Barcelona.
118	Narcís Carreras, Barcelona.	180	Francesc Aragonés, Barcelona.
119	Eudald Puig, Ripoll.	181	Joan Gonzàles Vidal, Barcelona.
120	Carme Alsina i Baixeras, Badalona.	182	Félix Ruiz Borrás, Reus.
121	Angels Montserrat, Barcelona.	183	Enric Vernet Grau, Reus.
122	Joaquima Fiol Colomé, Barcelona.	184	Ramón Ramon, Sant Andreu de Palomar.
123	Maria Torres Balaguer, Terrassa.	185	Ramon Serra, Barcelona.
124	Ferran Salamero, Granollers.	186	Joan Sumell Romigosa, Barcelona.
125	Adela Vergés Payró, Barcelona.	187	Manuel Quelart, Badalona.
126	Carles Solanes, Tarragona.	188	Joaquim Boixet, Mataró.
127	Josep M. Arisó, Barcelona.	189	Rafel Poch, Vilanova.
128	Domenec Gassó, Tàrraga.	190	Francesc Vallés, Reus.
129	Josep Bisbal Busquets, Igualada.	191	Joan Bagó, Barcelona.
130	Josep Goula i Rosa, Vich.	192	Joaquim Torrent Ibern, Tarragona
131	Camil Cases, Lleida.	193	Joan Perich Adrià, Terrassa.
132	Josep Coll, Lleida.	194	Manuel Vilà Vicents, Reus.
133	Francesc Escué, Lleida.	195	Carmé Cussó Maresma, Barcelona.
134	Pepeta Sabaté Ventosa, Valls.	196	Maria dels Dolors Ferrán, Barcelona.
135	Josep M. Dachs, Barcelona.	197	Eugení de Plinés, Barcelona.
136	Josep Maria Antem, Barcelona.	198	Josep Soler Grau, Barcelona.
137	Josep Balanya, Tarragona.	199	Josep Antolí, Sabadell.
138	Josep Sanchez, Barcelona.	200	Ramon Solsona, Igualada.
139	Pere Vela, Reus.	201	Josep M.ª Vila, Girona.
140	Ramon Panisello, Tortosa.	202	Joan Cerezo Puig, Girona.
141	Joan Cugat, Tortosa.	203	Daniel Ventosa Quinquer, Barcelona.
142	Josep Roset, Barcelona.	204	Joan Argelaga, Vilanova y Geltrú.
143	Ramon Caseres, Amposta.	205	Elvira Rimbau Grau, Tarragona.
144	Maria Teresa Gibert, Barcelona.	206	Joan Abril Alberti, Blanes.
145	Josep M. Alegret i Bau, Barcelona.	207	Martí Calvet Freixa, Terrassa.
146	Jaume Puig i Vives, Castellvell i Vilar.	208	Joan Gibert Queraltó, Terrassa.
147	Dolors Graupera, Arenys de Mar.	209	Josep M.ª Font Raventós, La Granada.
148	Marc Miravittas, Manresa.	210	Elles Pigem Calella de la Costa.
149	Anton Casadellà, Olot.	211	Josep M.ª Casanova, Campdevànol.
150	Joan Balibé, Terrassa.	212	Joaquim Huguet Rigau, Barcelona.
151	Marian Muñoz, Roda de Vich.	213	Joan S. Ribas, Barcelona.
152	Eulàlia Moy, Barcelona.	214	Joaquim Faura Soler, Barcelona.
153	Pere Barceló Vila, Olot.	215	Pere Amat, Barcelona.
154	Joan Cardona, Barcelona.	216	Josep Solanilla Font, Barcelona.
155	Joan Badimón Más, Barcelona.	217	Maria Prat, Barcelona.
156	Josep M.ª Pujol Sabatés, Barcelona.	218	Joan Prat Oliva, Barcelona.
157	Salvador Sabater Oliver, Sabadell.	219	Josep Vendrell, Barcelona.
158	Carolina Daudén, Barcelona.	220	Joan Alabedra Poncar, Barcelona.
159	Cecilia Bozzo, Barcelona.	221	Josep Guixà Matheu, Vacarisses.
160	Joan Porta Ping, Tarragona.	222	Albert Francàs, Barcelona.
161	J. Duatís Itarte, Badalona.	223	Joan Anglada Torras, Calella.
162	Joaquim Granados, Seu d'Urgell.	224	Sebastià Monés Bilbeny, Badalona.

LECTURA DE PRIMAVERA:
LA NOVEL·LA JOVENIL

La Primavera vinent serà més esplendorosa gràcies a l'aparició de

LA NOVEL·LA JOVENIL

Publicació quinzenal i a l'abast de totes les fortunes.

Sortirà el primer i tercer dijous de cada mes, començant el de març.

Cada número una novel·la inèdita, suggestiva i interessant, propiament per a les joventuts de Catalunya.

Cada novel·la constituirà una lectura selecta i un estímul per a eliminar les lectures insanes que tant abunden a la nostra terra.

LA NOVEL·LA JOVENIL es vendrà arreu de Catalunya a 30 cèntims, exemplar, profusament presentada i il·lustrada.

EDICIONS

"Joventut Catalana"

BARCELONA

"RADIO-RECEPCIÓN"

MESTRE DE LA T. S. F.

PER AGUSTÍ RIU

EX-OPERADOR DE L'ESTACIÓ EMISSORA

RADIO-BARCELONA

D'aquest llibre de divulgació i iniciació científica se n'ha fet la

SEGONA EDICIÓ

augmentada i avalada amb nombrosos "esquemas" originals de nous circuits.

Altament insereix completes instruccions per construir-se l'aparell a gust de cadascú.

PREU, QUATRE PESSETES : Vendes a les llibreries i quioscos

BELL

Les dolces sonoritats musicals que deixen oir
amb perfecció admirable els receptors de
la mundial famosa marca

BELL

són l'encís de la joventut

La Radiotelofonia és una font inesgotable de
cultura i la distracció més atractiva quan
l'aparell funciona amb el rendiment exacte
com en els receptors **BELL**

SUPREMA

Pelai, 56 : Barcelonà
(Davant l'estació del F. C. de Sarrià)

ELS DISSABTES ÉS OBERT FINS A LES VUIT DEL VESPRE